

ЖИТАР

АВГУСТ

Пишува: Ацо СТАНКОВСКИ

Анализата е стратегија на умот. Но, аспектите на реалноста што претставуваат предмет на обработка се толку комплексни и дивергентни, што ниту еден интелигибилен систем нема капацитет да ги систематизира и да ги вгради во некаква структуролошка конструкција којашто би изнедрила (како консеквенца) една универзална методологија на "процесирање" на феномените и на нивната интерактивност. Затоа, нашиот увид е апроксимативен, лимитиран од виртуелниот момент на меморијата, насочен кон едно компромисно прифаќање на наративите кои веќе претрпеле извесен дизајнерски третман од страна на идеолошки конструирани институции и нивните таинствени адепти. Но, суптилноста на поврзаностите - во каузална и во телеолошка смисла - е толку несогледлива и многубројна (практично бесконечна), што надвор од прагматичните сфери тие дејствуваат како Хаос. А хаосот е најстрашниот кошмар на умот, особено за оној систематичен ум кој - колку и да се гордее со својата иновативност и револуционерност - во основа останува конзервативен и параноичен рецептор на хтонските аспекти на стварноста.

Аугуралните пораки се укинати. Пророците и мудреците екскомуницирани и изопштени од стерилизираните аналитичарски темплуми. Гледаме како адептите на знаењата собрани по елитните институции на политичкото, рециклираат едни те исти баналности, што секој средношколец или домаќинка што гледа ТВ, чита весници или слуша радио, одамна ги има елаборирано без остаток. Оние, пак, аривистички настроените (од вториот мудријашки ешалон), позиционирани во некакви алтернативни клубови (финансирани од претенциозните самопромовирани вообличувачи на историјата), тргнале во цитатолошка себепромociја, во еден енциклопедистички квиз што дејствува како глувчешка трка на овие колекционери на знаења со фарисејски менталитет, на оние претставници и дистрибутери на аналната фаза и аналитичари на фекалните дистопии.

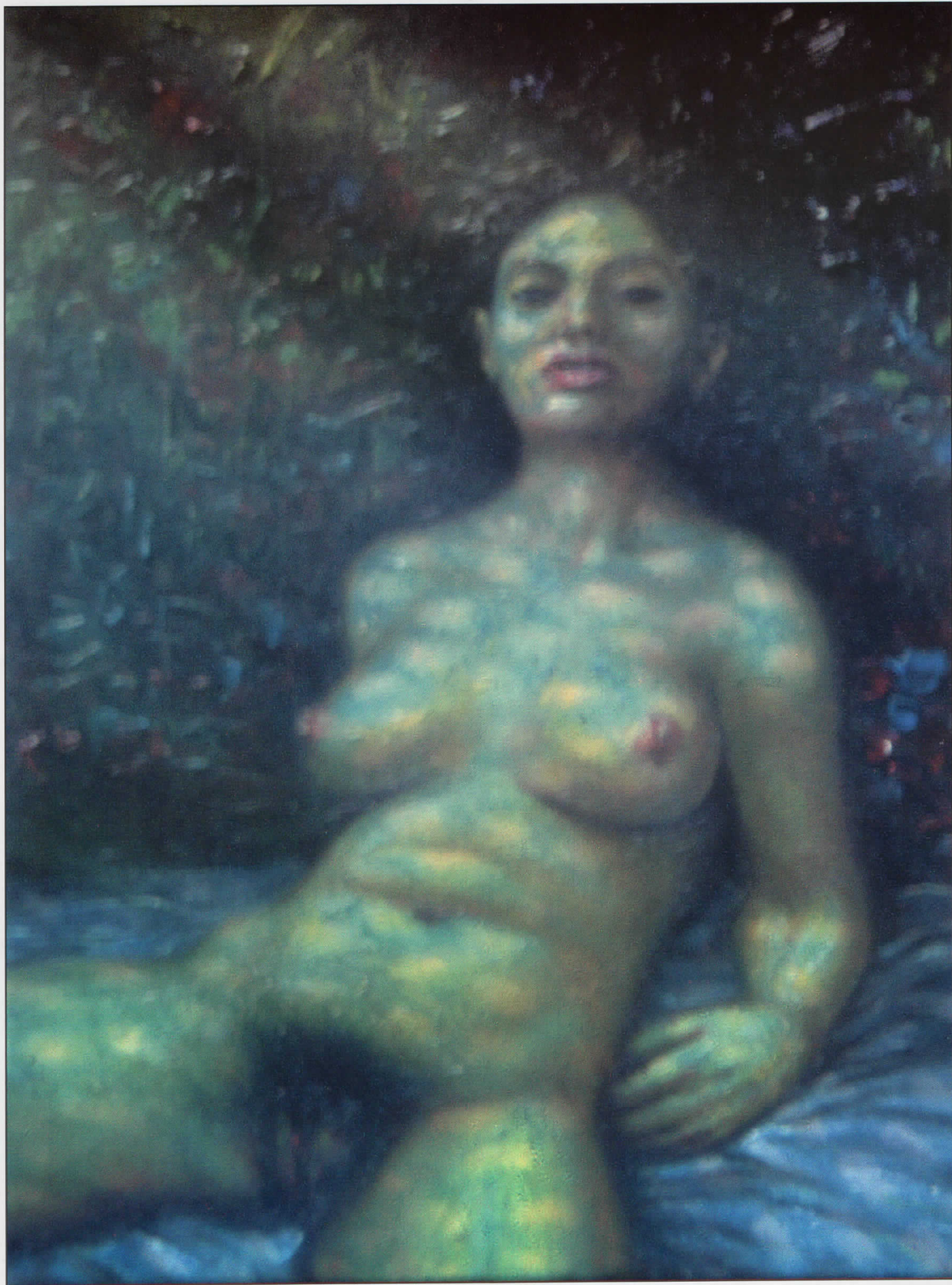
Опсесијата околу профитот на реставрираниот капитализам (во Источна Европа) и неоколонијализмот по целата планета, не воведува во еден непредвидлив (по траење) и несогледлив (по манифестациите) неоварваризам. Триумф на англо-саксонската традиционална филозофска школа (рационализам, еволуционализам, сурвајвизам, прагматизам...). Всушност, една длабоко осмислена стратегија на дволичност, при која протагонистите и дистрибутерите на дадените принципи функционираат како нивна негација, тотално интактни по прашањето на дисконтинуитетот и на критиката на оној мал број слободни мислителци и мистички созерцатели кои сè уште стојат зад достоинството на човечката духовност.

А просторновременските структури течат по својот непоимлив космички тек. И еве го август, наречен уште и житар (поради плодноста) или коловоз (кај жителите на Републиката Данке Дојчланд)... Време на жнеење на житото и време кога ожеаното се транспортира во складовите и во амбарите. Аналогно на ова собирање на хранливиот материјал, Аугурите - староримските свештеници - го собираа знаењето опсервирајќи ги птиците, насоките и брзината на нивниот лет, видот на птиците, бројноста на јатото, интензитетот на нивното "гласање" (звучите кои ги емитуваат низ просторот) и, секако, нивната агресивност, популација и полезност или штетност во дадените периоди на опсервација. Така, овие Аугури (или Ави - Гури, avis значи птица) зачувувајќи ги прастарите шаманистички традиции успеваа да исконструираат еден систем на анализа, кој во голема мера интерферира со сферите на хаотичност, обидувајќи се со својата когнитивна смелост, но и со моралната доблест и опитност во традиционал-

ните знаења и преданија да го еманципираат својот ум во однос на несогледливоста и бесконечноста на варијантите... Како во кинескиот Ји Џинг или во ритуалите на конзумирање Пејотл кај Хопи-индијанците, кои под дејство на мескалино (психоделична супстанца што се наоѓа во хемискиот состав на малите ендемски кактуси по течението на Рио Гранде) добиваат визији (еден вид трансцедентално знаење), кои во својата сугестивност воспоставуваат увид во најскриените и најсуптилните аспекти на реалноста. Аугурите (на посреден начин) му кумувале на месецот житар. Имено, Аугустус што значи свет или величествен и што бил атрибут на староримските цареви, потекнува од називот на овие древни свештеници-аналитичари. Август е, пак, почесно име на римските императори. **Октавијан Август** кој владеел од 31 година п.н.е. па сè до 14 год од н.е. е всушност императорот по кој е именуван овој месец. Дури и името Август-Октавијан иницира нумеричка ознака на месецот во кој тој е роден (во соларно пресметаниот календар), а тоа е бројот 8.

Изобилството и плодноста на овој месец коинцидираат со изразот августовско време (период на голема книжевна и уметничка активност), време на културна, економска и политичка благосостојба којашто добива милениумска парадигматична аура. Во триесетата година од зацарувањето на Октавијан Август е роден и Месијата на христијанската вера **Исус Христос**. Тоа веројатно (за еден голем и највлијателен дел од човештвото) и го означува најплодниот момент на Универзумот, кога Севишниот се еманира во човечко суштество, во мислечка материја, во Аватари (инкарнирање на Бога во човечка плот - според хиндуистичката религиозна традиција).

Кај нас Македонците месецот август има круцијално симболичко значење (на ниво на поновата историја). Имено, 2 август (Илинден) е симбол на нашата државност и национален идентитет (како 4 јули кај Американците), и тоа во два наврата. Во трагичните настани од 1903 (Балканците сакаат да ги слават своите порази), кога по десет дена е уништен небулозниот обид за остварување (по револуционерен пат) на суверена национална држава Македонија - некои сè уште тврдат дека станува збор за ослободување на бугарските територии од османлиската воено-политичка доминација... И, секако, во 1944 година (веројатно за да се отстрани недоразбирањето и да се потврди тенденцијата) е конципиран АСНОМ (во услови кога бугарската фашистичка држава се најде од другата страна на фронтот, во однос на волјата на македонскиот народ и дел од народностите кои му се спротивставила на окупаторот...). Секако еден дел од Македонците партиципирал во бугарските фашистички редови, негувајќи ја традицијата на бугарштината, но овој број е мал, сосема мал, во однос на вклученоста на Албанците во пронацистичката организација на Бали Комбтар, чијашто цел е - како тогаш, така и сега - создавањето на Голема Албанија, по цена на геноцид на другите етноси... Но, еве го алибито коешто доаѓа во ликот на Капетан **Леши** и надежта што еволуцијата ја нуди како излез од менталитетот на дегенерираните трла антрополошки... како позитивна културна интеракција, како љубов меѓу пријателите и љубовниците од различни етноси, конфесии, класи, раси и пол... А ако и тоа не е доволно, тогаш да го повикаме апсурдот, чијшто непоимлив хаос сите ќе не измете од сцената со својата фатална фантомска метла, кон есхатолошките сфери... сите тие војници и офицери на турскиот аскер, сите тие комити и илинденци, партизани и фашисти, американци и терористи... Сите тие како суви листови во небиднината на апокалиптичниот виор... дезинтегрирани во "несфатливото" и повторно инкарнирани како деца (демоморири и деидентифицирани) случајно затекнати во некој циркус, раскикотени од патетичните акции на некој Глупи Август. ✚

Ацо Станкоски, "Мадам М", масло на платно.